

СВЯТКОВИЙ ТУРНІР З ВОЛЕЙБОЛУ

Інформацію підготовлено
Відділом реклами ЗДІА

25 квітня в спортивному залі ЗДІА відбувся святковий турнір з волейболу між збірними командами викладачів, студентів ЗДІА та збірною командою міського Управління МНС у Запорізькій області.

Рівень турніру був високий, участь у ньому взяли дуже достойні, сильні команди. Викладачі академії, які першими розпочали двобій з МНСівцями, виграли з рахунком 2:1. Своєрідним реваншем став результат другої гри, в якій команда гостей здобула перемогу над збірною студентів. Але професійна підготовка, щоденний стан бойової готовності — все це врешті-решт дозволило команді МНС стати переможцем турніру.

Достойно, завзято, майстерно грали всі волейболісти: і студентська молодь, і команда викладачів, але будь-яке змагання має свої закони, в ньому є ті, хто переміг і ті, хто поступився перемогою в непримиренній боротьбі.

Є й ще одна властивість спортивних турнірів — це азартна, невгамовна підтримка з боку вболівальників. Хотілося б на майбутнє бачити на глядацьких трибунах якомога більше відданих шанувальників спорту, а не тільки окремих представників жіночої ради, кафедр і деканатів... Адже напружена атмосфера змагань та жага до перемоги об'єднує учасників, студентів і викладачів. Ну й, зрозуміло, бажаємо подальших успіхів нашим спортсменам!

Спортивна слава ФЕУ

Студентська спартакіада в ЗДІА має багаторічну історію, традиції. 11 травня 2006 року відбулося урочисте нагородження збірної команди ФЕП, що здобувала перше місце в спартакіаді ЗДІА протягом трьох років поспіль! Чи випадково це? Перемога факультету економіки і управління 2012 року свідчить, що ні... Спортивна слава ФЭП, спортивні традиції на ФЭУ — результат копiткої, тривалої, цілеспрямованої роботи. Про це наш репортаж...

Спортивні традиції.

Як розповів декан ФЭУ В'ячеслав Валентинович Глушчевський, «...починаючи з 2004-го й до 2006-го року ФЭП вигравал у комплексному заліку міжфакультетському спартакіаду. А триразова перемога надає право команді залишити у себе перехідний кубок на постійне зберігання. Тоді ми свій спортивний подвиг здійснили, і є досі єдиним факультетом ЗДІА, який поки що має такий Кубок. Цього року довгоочікуване I місце знову у ФЭУ, факультет сподівається на відродження традицій. Для цього є усі підстави, спортивний потенціал самих студентів, ініціатива викладачів, деканату. Для ФЭП (ФЭУ) пріоритетними видами спорту завжди були футбол, шахи і настільний тенніс, саме з них ми постійно посідали призові місця, поступаючись у баскетболі, волейболі. Але перемоги в споконвічно «наших» видах спорту дозволяли перемагати в цілому. І ось зараз — переконлива перемога факультету економіки та управління!

Відразу ж хочу ушанувати пам'ять і віддати належне величезному ентузіазму, надзвичайним організаторським здібностям, відданості спорту Світлани Іванівни Яцун, нашого куратора й викладача фізичного виховання. Своїми спортивними досягненнями ФЭП зобов'язаний С. І. Яцун, людині, для якої спорт був самим життям. Її вмінню бачити, підтримувати таланти, домагатися підтримки у адміністрації факультету, утілювати в життя сміливі ініціативи... Зараз хотілося б побажати викладачам фізичного виховання тієї ж енергетики, того ж таланту і завзятості, щоб продовжувати розвиток і підтримку спорту в нашому ВНЗ.

І ще раз — з довгоочікуваною перемогою тебе, ФЭУ!

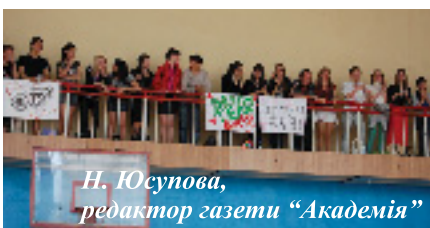
Педагогіка співпраці у світі спорту...

25 квітня фінішував футбольний турнір ФЭУ. Про організацію та підсумки турніру розповідає декан факультету, душа та серце його спортивного життя В. В. Глушчевський. «У футбол ми почали грати приблизно з 1997-1998 року. Команда формувалася, переважно, з викладачів і аспірантів кафедри економічної кібернетики... Після невеликої перерви, приблизно з 2002 або 2003 року, футбольні ігри поновилися і до складу команди увійшли викладачі інших кафедр нашого факультету. Щороку команда оновлюється за рахунок нових співробітників, які приходять працювати на факультет, у яких є інтерес до футболу та є певний хист до цієї гри.

Коли раніше проводилися міжвузівські спартакіади, і в перелік ігрових видів входив футбол, кольори академії на міському та обласному рівнях захищала незмінно саме команда ФЭП. Зараз це суто аматорський футбол. Щосуботи проводяться регулярні тренування, де команда удосконалює майстерність, напрацьовує зіграність.

Ідея організувати турнір за участю ще й студентських команд виникла з боку викладачів і студентів спонтанно, років п'ять тому, під час проведення одного з чергових турнірів... Кожен курс виставив команду, і наша команда зіграла з кожним курсом. Попри очікування (або не очікування) студентами, розгрому викладацької команди не сталося. Три гри ми виграли, а одну, останню, звели на нічию...

Наступного року студенти забажали реваншу. І ось минулої весни було організовано такий спортивний захід. Збірні формувалися за курсовим принципом, щоб не з'явилося якихось різких перекосів у класі команд. За схемою турніру, спочатку пройшли змагання на факультеті, а потім перші дві команди грали поза конкурсом з командою викладачів. Першу гру ми виграли, а другу грали з командою-переможцем спартакіади ЗДІА з футболу. І я б хотів відзначити коректність, яку проявили

Н. Юсупова,
редактор газети «Академія»

наші вихованці в грі з викладачами — зрозуміло, їх рівень був вищий, і було помітно, що вони дали нам можливість зіграти у бойову нічию. Цього року на 2-му місці, як і у минулому, — збірна 3-го курсу «Чорні крила», а перемогла в змаганнях команда «Dream Team».

Як це відбувалося...

9 травня 1945 року назавжди увійшло в історію як День Перемоги у найбільшій і найкривавішій війні на нашій планеті. О 6 годині ранку про перемогу над гітлерівською Німеччиною сповістив по радіо диктор Юрій Левітан. Тому 9 травня вважається Днем Перемоги, хоча воєнні дії тривали ще не один місяць.

Для українців, як і для всіх інших народів, об'єднаних тоді в СРСР, Велика Вітчизняна війна була боротьбою за право на вільне життя, за свою землю, за гідне майбутнє, справедлива, визвольна, священна війна проти підступного і жорстокого ворога, який винощував плани перетворити на рабів слов'ян та інші народи, віднесені нацистами до так званої «нижчої» раси.

8 травня 1945 року о 22 год. 43 хв. за місцевим часом (у Москві вже 9 травня) у передмісті Берліна Карлсхорсті почалася церемонія підписання Пакту про капітуляцію Німеччини, що знаходилася у стані війни з 54 країнами світу. Нейтральні Швейцарія, Іспанія, Португалія, Швеція, Ірландія, Афганістан і Чилі прийняли рішення про вислання нацистських дипломатів. Німецький Рейх, про заснування якого оголошено в 1871р. у залі Дзеркал у Версалі, припинив своє існування.

У 0 год. 15 хв. від імені Верховного Головнокомандування Пакт про капітуляцію Німеччини підписав начальник вермахту генерал-фельдмаршал В. Кейтель. Радянський Союз представляв Маршал Радянського Союзу Г. К. Жуков, союзників — Головний Маршал Великобританії А. Тендер.

Подум'я II Світової війни, складовою якої була Велика Вітчизняна війна, палахкотіло шість років. Битви йшли на території країн Європи, Азії та Африки, на неосяжних морських і океанських просторах. Понад 40 місяців — з червня 1941 по жовтень 1944 р. — палало на українській землі полум'я війни. Лілася кров, нищилися матеріальні й культурні цінності, духовні надбання народу. На руїни перетворилися 714 міст і селищ міського типу, понад 28 тис. сіл, 215 з яких розділили трагічну долю білоруської Хатині. Було зруйновано заводи, фабрики, колгоспи...

У ході ВВВ Україна дала збройним силам антигітлерівської коаліції понад 6 млн. воїнів. На долю її народу випали нечувані страждання і жертви. Окупанти винищили 3,9 млн. мирних жителів і до 1,4 млн. військовополонених, а 2,4 млн. молодих працездатних українців вивезли на примусові роботи до Німеччини. Багато з них там і загинули.

67 років відділяють нас від переможної весни 1945 року. Але ми завжди пам'ятатимемо ціну, яку заплачено за сьогоднішній мир... Під мирним небом виросло не одне покоління. Але вшанування героїв незламної сили духу, захисників Вітчизни, які пройшли через горнило воєнного лихоліття, назавжди залишиться нашим святим обов'язком!

Галерея ветеранської слави ЗДІА

Майже три роки тому студенти, працівники та викладачі академії були присутні на відкритті меморіальної дошки на честь Героя Радянського Союзу Миколи Олександровича ФІРСОВА, який працював в ЗДІА з 1975 по 1986 рр. завідувачем підрозділу Цивільної оборони. Однак, говорячи про те, що «ніщо не забуде», запитаємо себе, а що ж саме? Що ми знаємо про нього?..

Герой Радянського Союзу М.О. Фіров. Нагороджений орденами Леніна, Червоного Прапора, 2 орденами Вітчизняної війни 1-го ступеня, орденом Вітчизняної війни 2-го ступеня, 2-ма орденами Червоної Зірки, орденом «Знак Пошани», медалями «За бойові заслуги», «За оборону Сталінграда», «За перемогу над Німеччиною», «XXX років СА і ВМФ», іншими медалями.

партизанами на броні слідували дорогами, тільки одним партизанам відомої місцевості. За відвагу при звільненні Білорусії ст. техник-лейтенант Фіров був нагороджений орденом Вітчизняної війни 1-го ступеня.

Свій головний подвиг Фіров здійснив на Білоруській, нині Польській, землі на підступах до міста Білосток. 25 липня 1944 розвідувальна танкова рота Фірова виявила, що в селі Червогий Луг розташовується на нічліг гітлерівська частина. Рішення прийшло миттєво — атакувати. «Тридцятьчотвірки» практично одночасно випустили снаряди кожен по технічній одиниці ворога. В мить запалало одразу чотири самохідки, два танки й близько десяти автомашин. Через кілька хвилин радянські танки вже «прасували» на вулицях села мотоцикли, розстрілювали з кулеметів фашистів. Коли підійшли головні сили полку, у селі виявилось лише кладовище фашистської техніки. А розвідувальна танкова рота Фірова без втрат слідувала далі. Такий же переполюх танкісти навели у селі Гута. Там було підбито три «тигра», а один захоплений неушкодженим. Ось тут Миколі Фірову спало на думку рішення, яке він втілює в життя через три дні.

28 липня в м. Парни-Бруд «сказався» фашистський «тигр». Щойно підійшовши, танк-новачок в одну мить зім'яв три бронетранспортери і гітлерівську пересувну радіостанцію, трьома пострілами розніс на друзки штаб гітлерівського піхотного полку. Після чого, не зробивши жодного пострілу по радянським танкам, що увірвалися в село, цілком мирно пішов на околицю, де й завмер. Знищені в гарнізоні фашисти так і не дізналися, що за важелями водія «тигра» сидів старший техник-лейтенант Фіров, якого за ці подвиги командування представило до звання Героя Радянського Союзу.

На заключному етапі ВВВ Фіров брав участь у прориві оборони противника в Німеччині. Тут корпус розгромив ворожу дивізію «Герман Геринг». 3 травня 1945 року кавалеристи і танкісти першими у фронті вийшли на річку Ельба, де встановили зв'язок з військами союзників генерал-лейтенанта Гілла. За ці бої капітан Фіров був удостоєний ордена Червоного Прапора.

Після війни капітан Фіров закінчив Військову академію бронетанкових військ, курси при Військовій академії ім. М.В.Фрунзе. Служив командиром танкового полку, заступником командира ряду танкових дивізій. До запасу генерал-майор Фіров звільнений у 1974 р. З тих пір життя Миколи Олександровича було пов'язане із Запоріжжям, з інженерною академією... Пішов з життя 28 травня 2007 року і був похований на Капустяному кладовищі в Запоріжжі.

НИХТО НЕ ЗАБУТИЙ...